

Polemika I. „O desátcích“

Napsal: Michal Vejvoda

(tato práce chce poukázat na nebiblická vyučování o desátcích, jak se objevují v letniční denominaci, které je autor členem)

GRANO SALIS NETWORK
2004

<http://www.granosalis.cz/>

Obsah:

Úvod

- 1.Zákon a milost
- 2.Předzákonní ustanovení
- 3.Desátky jako součást Zákona
- 4.Desátky v Nové smlouvě
- 5.Postavení křesťana a desátky
- 6.Sociální aspekt
- 7.Kuriózní citáty o desátcích
- 8.Moje svědectví
- 9.Závěr

Úvod

V mnoha denominacích i nezávislých sborech, hlavně charismatického a letničního směru (ale nejen v nich) se setkáme s tzv. vyučováním o desátcích.

Má spoustu různých podob, ale za vše je lze charakterizovat těmito následujícími výroky:

Desátek – Jedna desetina příjmu, kterou bychom měli pravidelně odevzdávat Bohu. Kdybys měl například deset mincí, jedna by měla patřit Bohu. (O čem všem je Bible – vydal Křesťanský život)

Izraelský národ měl podle Božích pokynů odevzdávat desetinu svých základních příjmů ne proto, aby Boha obdarovali, ale proto, aby mu dali, co mu právem patří a neokrádali jej.

Někteří křesťané považují toto ustanovení za věc starozákonní, platnou jen pro izraelský národ. Mýlí se. Desátky dávali již Boží muži před Mojžíšovým zákonem, jde o ustanovení nadčasové, stejně jako zákaz vraždy či ustanovení manželství. Ostatně Ježíš říká, že nepřišel zákon zrušit, ale naplnit. (R.Bubik a kol.: První kroky – www.apostolskacirkev.cz)

Toto učení bývá prosazováno různým způsobem, od nenápadného předhazování a zmínky až po tvrdou manipulaci a perzekuci za neplacení desátků. Zpravidla bývá pro jeho zdůrazňování používáno citace z Malachiáše **3,8-10** *Smí člověk okrádat Boha? Vy mě okrádáte. Ptáte se: »Jak tě okrádáme?« Na desátcích a na obětech pozdvihování. Jste stíženi kletbou proto, že mě okrádáte, celý ten pronárod! Přinášejte do mých skladů úplné desátky. Až bude ta potrava v mém domě, pak to se mnou zkuste, praví Hospodin zástupů: Neotevřu vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnání? A bude po nedostatku.*

Je mi jasné, jako snad každému rozumně uvažujícímu člověku, že každý sbor i církev potřebuje ke svému chodu finanční prostředky, přesto jsem přesvědčen, že k jejich získání nesmí být používáno lží, manipulace a svévolného výkladu Písma svatého, neboť věřím, že taková věc je Hospodinu ohavností. Stejně tak i situace, kdy jedna strana díky desátkům žije v poměrném blaho-bytu na úkor svých „desátkujících“ bratří z nízkých příjmových skupin.

Hlavním důvodem této práce je tedy uvedení těchto rozšířených lží a nepravd na pravou míru a to na biblickém základě. Proto se v několika kapitolách zamyslíme, co k desátkům a souvisejícím tématům říká Písmo svaté a také se zamyslíme nad rozdílem mezi desátky popsány v Písmu (ustanovenými Bohem) a nad desátky jako lidským ustanovením, které jsou vymáhány (či alespoň vyžadovány) v některých dnešních denominacích.

1. Zákon a milost

Toto je naprosto zásadní věc pro jakékoliv další pokračování v tomto tématu. Bohužel je velké množství křesťanů, kteří mají o rozdílu mezi zákonem a milostí jen velice mlhavou představu, případně nemají žádnou. Často jsou tedy v rozlišování uvedeného odkázáni na své vedoucí v církvi, kteří jsou na tom mnohdy stejně nebo v horším případě vědomě této nevědomosti využívají k manipulaci.

Efezským 2:8,9 Milostí tedy jste spaseni skrze víru.. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.

Galatským 3:1-10 Vy pošetili Galatští, kdo vás to obloudil - vždyť vám byl tak jasně postaven před oči Ježíš Kristus ukřižovaný! Chtěl bych se vás zeptat jen na jedno: dal vám Bůh svého Ducha proto, že jste činili skutky zákona, nebo proto, že jste uvěřili zvěsti, kterou jste slyšeli? To jste tak pošetili? Začali jste žít z Ducha Božího, a teď spoléháte sami na sebe? Tak veliké věci jste prožili nadarmo? A kdyby jen nadarmo! Ten, který vám udílí Ducha a působí mezi vámi mocné činy, činí tak proto, že plníte zákon, nebo proto, že jste slyšeli a uvěřili? Pohledte na Abrahama: `uvěřil Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.´ Pochopte tedy, že syny Abrahamovými jsou lidé víry.

Protože se v Písmu předvídá, že Bůh na základě víry ospravedlní pohanské národy, dostal už Abraham zaslíbení: `V tobě dojdou požehnání všechny národy.´ A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem. Ti však, kteří spoléhají na skutky zákona, jsou pod kletbou, neboť stojí psáno: `Proklet je každý, kdo nezůstává věren všemu, co je psáno v zákoně, a nečiní to.´

Co znamenají výše uvedené verše ? To je přece nad slunce jasnější, spasení je Boží dar, vydobytý pro nás na kříži Pánem Ježíšem Kristem. Nelze si je nijak zasloužit, ani něco k tomu přidat, abychom byli spaseni „lépe“. Jak je v Písmu na mnoha místech napsáno, zákon byl dán židům skrze Mojžíše a Bůh v něm udává způsob, jak dosáhnout spasení svým úsilím – předkládá nám v něm nároky, jaké jsou kladeny na toho, kdo si chce zasloužit spasení. Ale na jiném místě se píše (viz. výše) že ze skutků zákona nebude nikdo ospravedlněn a že kdo selže v jednom jediném nejmenším přikázání, porušil všechny. Z toho tedy vyplývá, že pokud se snažíme kvůli našemu spasení dodržovat jakékoliv zákonní ustanovení, nestačí to, musíme dodržet všechny. Pokud by tedy naplnění zákona Pánem Ježíšem znamenalo skutečnost, že jeho ustanovení platí dále, nestačilo by tedy odvádět desátky či svítit sobotu, ale bylo by nutné zachovat všechna přikázání uvedená ve Starém zákoně (tedy včetně obětního a rituálního řádu, včetně obřizky, čistého a nečistého pokrmu atd. atd.).

Co tedy ve skutečnosti znamená naplnění zákona?

Matouš 5:17 - 18 Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám, : Dokud nepomine nebe a země, nepomine ani jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.

Předně si tedy řekněme, čemu židé říkali Zákon a Proroci (případně Mojžíš a Proroci). Jednoduše řečeno se jednalo o hebrejskou bibli. Takže by se daný citát dal říci i takto: Nemyslete si, že jsem přišel zrušit bibli, nepřišel jsem jí zrušit ale naplnit. Tedy Pán Ježíš přišel na sobě naplnit proroctví, vyřčená v Písmu o Mesiáši. (Přesněji svědectví Písem starého zákona, který ve všech svých částech i svém celku ukazuje směrem ke Kristu)

To je však jen jeden aspekt tohoto naplnění, Pán Ježíš přišel naplnit i zákon ve smyslu ustanovení, to znamená, že byl jediným člověkem, který nikdy neporušil jediné ustanovení zákona, jediný, kdo byl před zákonem bez viny a tedy jediný, kdo mohl vzít na sebe naše viny. Spolu s ním jsme byli zákonu ukřižováni i my a zákon pro nás pozbývá platnosti (i když nebyl zrušen).

- Přesto se dodnes často z různých křesťanských kruhů dozvíme tvrzení typu:
Ano, křesťan je osvobozen od zákona, skrze oběť Pána Ježíše, je povinen pouze zachovávat desatero.

-je to pravda?

-Samozřejmě není, křesťan je povinen každého dne na sebe brát svůj kříž na a následovat Pána Ježíše Krista, nikoliv dodržovat desatero. Celá předchozí věta je totiž oxymoron, neboli protimluv, nelze být od něčeho svoboděn a zároveň být povinen to dodržovat a to vlastně tato věta tvrdí, neboť desatero přikázání je nedílnou součástí a vlastně ústředním ustanovením Mojžíšova zákona.

Znamená to tedy, že křesťan může svobodně zabíjet, smilnit, krást atd. Atd.? Absolutně ne!!! Křesťan přece touží dělat radost svému Pánu a Bůh mu svůj zákon již vepsal do jeho srdce.

Ještě citát z kalendáře Dobrá setba 2004:

*„Křesťan je tedy osvobozen od jakéhokoliv zákonného závazku, avšak ne proto, aby žil sám sobě, nýbrž aby sloužil svému vzkříšenému Pánu, tomu novému „manželovi“, - **Věřící nemůže sloužit zároveň Kristu a zákonu, jedno vylučuje druhé**“*

Takže věřím, že tuto oblast jsme si ujasnili a teď můžeme pokročit k další kapitole:

2. Předzákonní ustanovení

Nadčasová ustanovení jsou ustanovení vydaná Bohem a platná pro všechny časy. Jak tvrdí výrok z úvodní části této práce, patří do této oblasti desátka spolu s ustanovením manželství a zákazem vraždy.

Je tomu tak skutečně?

Tak tady je třeba prohlásit, že nadčasová a předzákonní ustanovení nejsou synonymem. Existují některá předzákonní ustanovení (Boží příkazy), které v Nové smlouvě již neplatí a to:

- Obřízka
- Svěcení soboty
- Zákaz požívání krve (i když existují pasáže Nového zákona , umožňující opačný výklad)

To znamená, že ne každý Boží příkaz vydaný v době před Mojžíšovým zákonem platí i dnes. A naopak mnohá ustanovení, která se vztahují k osobě Pána Ježíše nyní platí, ačkoliv je předzákonní (ani zákonní) doba neznala a ani znát nemohla (např. Křest a Večeře Páně)

Další věcí je, že proto, aby nějaké ustanovení mohlo být skutečně předzákonním ustanovením, je nutné, aby jeho platnost vyhlásil Bůh v období před platností Mojžíšova zákona. A to se v případě desátků nikdy nestalo. Argumentovat tím, že desátky dávali už Boží muži v předzákonní době, nelze. Protože to že to dělali byla jejich svobodná vůle a nikoliv Boží nařízení. Nehledě na další okolnosti. Pokud bychom argumentovali způsobem: *Boží muži to v té době dělali a proto je to Boží nařízení.*, potom bychom museli dojít k takovým závěrům, že Božím nařízením je zapírat svou ženu, mít více manželek, mít za manželku svou sestru, okrást svého bratra o požehnání apod. A to je, jak jistě uznáte, absurdní.

Abychom tedy nezůstali nikomu nic dlužni, podíváme se do Písma na pasáže týkající se desátků v předzákonní době. Jedná se ve skutečnosti o dvě biblická místa, z nichž jedno se týká praotce Abrahama (Abrama) a Druhé Jákoba (Izraele):

Genesis 14:17 – 20 *Když se vracel po vítězství nad Kedorlaómerem a nad králi, kteří stáli na jeho straně, vyšel mu vstříc král sodomský k dolině Šáve, což je Dolina královská. A šálemský král Malkisedek přinesl chléb a víno; byl totiž knězem Boha Nejvyššího. Požehnal mu: "Požehnan bud' Abram Bohu Nejvyššímu, jemuž patří nebesa i země. Požehnan bud' sám Bůh Nejvyšší, jenž ti vydal do rukou tvé protivníky." Tehdy mu dal Abram **desátek** ze všeho.*

- Na tomto místě je popsána situace, kdy Abram odvádí desátky, vlastně je to vůbec první zmínka o desátkách v celé Bibli. Podívejme se ale podrobně proč a z čeho je Abram odvádí. Jedná se o desátky (desátek) z kořisti, pocházející z válečné výpravy. Desátky tu nejsou odváděny jako majetek patřící Bohu, ale z vděčnosti za vyhranou bitvu. Nikde není zmíněno, že by je Abramovi Bůh nařídil a nic ani nenasvědčuje skutečnosti, že by se jednalo o více než jednorázovou dávku.

Pravdou ovšem je, že desátky byly praktikovány již dávno předtím a to jako oběť různým božstvům

Genesis 28:19 – 22 *Tomu místu dal jméno Bét-el (to je Dům Boží). Původně se to město jmenovalo Lúz. Jákob se tu zavázal slibem: "Bude-li Bůh se mnou, bude-li mě střežit na cestě, na niž jsem se vydal, dá-li mi chléb k jídlu a šat k odívání a navrátím-li se v pokoji do domu svého otce, bude mi Hospodin Bohem. Tento kámen, který jsem postavil jako posvátný sloup, stane se domem Božím. A ze všeho, co mi dáš, odvedu ti poctivě **desátky.**"*

- V případě Jákoba se již jedná o trochu jiný případ, ovšem ani zde nejsou desátky dávány na základě Božího příkazu. Jákob zde vlastně nabízí Bohu obchod: „Když pro mě tohle všechno uděláš, tak ti z toho co mi dáš zaplatím desátky.“ Nejsem si právě jistý, že z takového postoje bychom si zrovna měli brát příklad, ale to není podstatné, důležitá je skutečnost, že i tady dává Boží muž desátky (lépe řečeno slibuje dávat) na základě svého vlastního rozhodnutí (a za předpokladu, že mu Bůh udělá, co mu na očích uvidí). Na výše uvedených citacích Písma tedy vidíme, že označovat desátky za předzákonní ustanovení je scestné. Na obou příkladech také jasně vidíme, že tvrzení: „*desátky dávali již Boží muži před Mojžíšovým zákonem, jde o ustanovení nadčasové, stejně jako zákaz vraždy či ustanovení manželství.*“ se nezakládá na pravdě.

Pro srovnání:

Skutek	Místo vydání příkazu	Text
Manželství	Genesis 2:22-24	A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu. Člověk zvolal: "Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla! Ať muženou se nazývá, vždyť z muže vzata jest." Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.
Zákaz vraždy	Genesis 9:5-6	A krev, která vás oživuje, budu vyhledávat. Budu za ni volat k odpovědnosti každé zvíře i člověka; za život člověka budu volat k odpovědnosti každého jeho bratra. Kdo prolíje krev člověka, toho krev bude člověkem prolita, neboť člověka Bůh učinil, aby byl obrazem Božím.
Dávání desátků	Leviticus 27:30	Všechny desátky země z obilí země a z ovoce stromů budou Hospodinovy; jsou svaté Hospodinu. Jestliže si však někdo přeje vyplatit něco ze svého desátku, přidá pětinu obnosu navíc. Každý desátek ze skotu a bravu, každý desátý kus, který při počítání prochází pod holí, bude svatý Hospodinu. Nebude se prohlížet, je-li dobrý či špatný, a nezamění se za jiný; jestliže jej pak přece zamění, bude ten i onen svatý. Nesmí být vyplacen." Toto jsou příkazy, které vydal Hospodin Mojžíšovi pro syny Izraele na hoře Sínaji. (<i>Mojžíšův zákon</i>)

3. Desátky jako součást zákona

Jak jsme si tedy už naznačili, desátky ustanovil Hospodin jako své nařízení až jako součást Mojžíšova zákona. Podíváme se teď, jak málo toho mají tyto desátky společného s dnešní „desátkovou“ praxí.

Leviticus 27:30-34 Všechny desátky země z obilí země a z ovoce stromů budou Hospodinovy; jsou svaté Hospodinu. Jestliže si však někdo přeje vyplatit něco ze svého desátku, přidá pětinu obnosu navíc. Každý desátek ze skotu a bravu, každý desátý kus, který při počítání prochází pod holí, bude svatý Hospodinu. Nebude se prohlížet, je-li dobrý či špatný, a nezamění se za jiný; jestliže jej pak přece zamění, bude ten i onen svatý. Nesmí být vyplacen. "Toto jsou příkazy, které vydal Hospodin Mojžíšovi pro syny Izraele na hoře Sínaji.

Tady vidíme první zmínku o desátcích jako o součásti Mojžíšova zákona. Kniha Leviticus pak má nadpis „Obětní řády“ a jako součást tohoto řádu je nutné vidět i desátky, pokud by dnes existovala skutečně povinnost křesťana dávat desátky, nevidím sebemenší důvod, proč by křesťan neměl dodržovat i ostatní ustanovení tohoto řádu. Na konci knihy je dokonce řečeno, komu je tento řád určen a je to jen několik veršů po zmínce o desátcích, jsou to příkazy vydané Synům Izraele. Jsme synové Izraele? Nikoliv. Většina křesťanů (a obzvláště v ČR) není fyzickými potomky praotce Jákoba = Izraele, přesto bývá často používáno úsloví „duchovní Izrael“ ,já se však domnívám, že není na místě.

My jsme děti víry, děti zaslíbení, které bylo dáno praotci Abrahamovi, proto se domnívám, že je správnější považovat křesťany za přímé duchovní potomky Abrahama, neboť stejně jako on, uvěřili Bohu a bylo jim to počteno za spravedlnost. Tím ovšem nechci popřít skutečnost, že Izrael je v Písmu do značné míry předobrazem dnešní církve a že mnohé, co je vyřčeno o Izraeli lze symbolicky vztáhnout i na církev jako Boží lid.

Ještě si na tomto místě neodpustím kousavou poznámku pro ty, kteří tvrdí, že církev je duchovní Izrael a proto se na ni vztahuje povinnost desátků – pokud je to tak pak se ale jedná o povinnost duchovních desátků (ptáte se co to znamená? Řekněte mi co to znamená „duchovní Izrael“ a já vám řeknu, co to jsou duchovní desátky).

Nyní se však podívejme, jakým způsobem a z čeho se odevzdával tento desátek podle výše uvedeného verše:

- Desátek se odevzdával jednak z *obilí země a z ovoce stromů* a pak také ze *skotu a bravu*. Nic jiného není zmíněno, je tedy nasnadě, že desátek se nemusel odevzdávat např. Z medu, bylin a koření (máta, kopr, kmín), z mléka a z ovoce, které nerostlo na stromech atp.
- Desátek se nikdy neodevzdával v penězích, jen bylo umožněno si svůj desátek v naturálních vyplatit penězi (přidáním pětiny jeho hodnoty), těžko by byla zmiňována možnost vyplácet desátek penězi, kdyby byl placen v penězích. To by jaksi nedávalo smysl. Navíc možnost vyplacení není vztažena na všechny desátky, nýbrž jen na ty z obilí a ovoce.
- Ten kdo tedy nebyl vlastníkem pole, sadu, či dobytka, nemusel tedy desátky odvádět (neměl z čeho).
- Z dobytka se odevzdával každý desátý kus, který prošel pod holí, ten kdo měl tedy např. 9 ks, nedal žádný.

Z uvedeného verše tedy vyplývá, že tvrzení: „Izraelci odváděli desátky, z celého svého příjmu.“, se nezakládá na pravdě.

Já bych si dovolil říct, že desátky byly odváděny z věcí, které byly takřikajíc přímým důsledkem Božího požehnání. Tímto nechci říct, že vše co máme není důsledkem Božího požehnání, ale výši našeho výdělku či zisku můžeme různým způsobem ovlivnit (volbou zaměstnání, pracovním nasazením) a její výše podléhá určitým zákonitostem, které se příliš často nemění. Naproti tomu úroda obilí či ovoce nebo plodnost dobytka, jsou věci, které ovlivnit příliš nemůžeme a které jsou plně v Boží režii.

[Numeri 18:21-32](#) Léviocům dávám v Izraeli za dědictví všechny desátky za jejich službu, neboť oni konají službu při stanu setkávání. Izraelci ať se už ke stanu setkávání nepřibližují, aby se neobtěžili hříchem a nezemřeli. Službu při stanu setkávání budou konat pouze lévijci; sami budou odpovědni za každou svou nepravost. To je provždy platné nařízení pro všechna vaše pokolení. A nebudou mít uprostřed Izraelců dědictví. Zato dávám lévijcům za dědictví desátky Izraelců, které pozdvihují k Hospodinu v oběť pozdvihování. Proto jsem jim řekl, že nebudou mít uprostřed Izraelců dědictví." Hospodin promluvil k Mojžíšovi: "Mluv k lévijcům a řekni jim: Když převezmete od Izraelců desátky, které vám od nich dávám do dědictví, budete z nich pozdvihovat v oběť Hospodinu desátý díl z desátku. To vám bude uznáno za vaši oběť pozdvihování, jako by šlo o obilí z humna a o šťávu z lisu. Tak budete pozdvihovat také vy oběť pozdvihování Hospodinu, totiž ze všech svých desátků, které od Izraelců přijmete, a z nich odevzdáte Hospodinovu oběť pozdvihování knězi Áronovi. Ze všech darů vám náležejících budete pozdvihovat každou oběť pozdvihování Hospodinu, svatý díl ze všeho nejlepšího. Dále jim řekneš: Když budete pozdvihovat to nejlepší z nich, bude to lévijcům uznáno jako výtěžek z humna a lisu. Smíte to jíst spolu se svými rodinami kdekoli, neboť to je vaše mzda za vaši službu při stanu setkávání. Neobtěžíte se hříchem, když z toho budete pozdvihováním oddělovat to nejlepší, neznesvítíte svaté dary Izraelců a nezemřete."

Na tomto místě se dozvídáme, komu byl desátek Bohem přidělen, jednalo se o Léviince, čili příslušníky rodu Lévi. Dnes se často setkáme s tvrzením, že desátky se odevzdávaly kněžím, nebo uslyšíme, že se odevzdávaly Lévitům, ale v zápětí je řečeno: „To byli kněží.“ Takže nejprve si budeme muset ujasnit tuto nesrovnalost. Desátky byli odevzdávány Lévitům, každý kněz byl Léviincem (Lévijcem, Lévitou), tímto směrem to platí, ale rozhodně ne každý Lévita byl knězem. Kněží byli jen Lévijci z rodu Áronova.

Kněží na rozdíl od Lévijců měli několik zdrojů obživy (jednalo se o oběti pozdvihování, prvotiny a desátky z desátků od ostatních Lévijců). Naproti tomu byli v tomto období Lévijci odkázáni jen a pouze na desátky. Dnes se setkáme mnohdy s tím, že pojem Lévijec či Lévita je použit jako synonymum pro pastora či obecně pro placené pracovníky v církvi, jedná se ovšem o nesmysl, nikdo (aspoň myslím) z rodu Lévi nepochází, pokud to ovšem budeme brát „duchovně“, platí opět to, co jsem napsal výše o „duchovních desátcích“.

Navíc služba dnešních pastorů se více podobá službě představených synagogy nebo zákoníků, než službě Lévitů a kněží. Včetně toho, že se lze oprávněně domnívat, že první sbor v Jeruzalémně skutečně odváděl desátky, ale skutečně Lévitům do chrámu, jako dříve.

Další místa v Mojžíšových knihách, která mluví o desátcích jsou:

[Deuteronomium 12:6-20](#)

[Deuteronomium 14:22-29](#)

[Deuteronomium 26:5-14](#)

Doporučuji k podrobnému studiu. Pro obsáhlost a složitost se zde těmito místy nebudu podrobněji zabývat, jen uvedu, že mluví o tom, že příjemcem desátků má být mimo lévijce i obětující se svou rodinou, který se má z desátků najíst dosyta, dále sirotek a vdova a každého 3. roku pouze lévijec, sirotek a vdova. Apokryfní kniha Tobijáš však například tyto desátky chápe jako další dávku, mimo desátky určené Lévijcům a stejně tak je chápe i Talmud. Odborníci – biblisté se dle mých informací spíše shodují, že se jedná o novelu předchozího ustanovení. I já se k tomuto příkláním, ale ať už je tomu jakkoliv, na situaci to nic nemění. Jinak bych rád těmito veršům v budoucnu věnoval samostatnou práci (dá-li Pán).

4.Desátky v Nové smlouvě

V této kapitole se dotkneme tématu desátků ve vztahu k Novému zákonu a tedy i vztahu

Pána Ježíše Krista a jeho apoštolů k desátkům.

Mnohdy lze totiž slyšet i argumentaci založenou na tom, že i Pán Ježíš se často vyjadřoval o desátcích, že už první církve odváděla desátky atp.

Výroky o desátcích v Novém zákoně

- **V evangeliích:**

Matouš 23:23 *Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Odevzdáváte desátky z máty, kopru a kmínu, a nedbáte na to, co je v Zákoně důležitější: právo, milosrdenství a věrnost. Toto bylo třeba činit a to ostatní nezanedbávat.*

Jak jsme si už řekli v předchozí kapitole, Zákon nařizoval odevzdávat desátky pouze z dobytka, polních plodin a ovoce, farizeové však ve své okázalé a povrchní „zbožnosti“ odevzdávali desátky i z kdejaké byliny. Ovšem o skutečně důležité věci jako je právo, milosrdenství a věrnost, o ty nedbali. Když Pán říká, že to bylo třeba činit a to ostatní nezanedbávat, těžko myslí, aby nezanedbávali i nadále odevzdávání desátků z trávy, ale spíše, aby činili nejdůležitější věci Zákona (právo, milosrdenství a věrnost) a nezanedbávali ty ostatní. To, že zde Pán Ježíš nabádá k dodržování zákona je dáno tím, že mluví k židům, a to navíc v době, kdy Zákon ještě nebyl bezezbytku naplněn jeho obětí na kříži. Je pochopitelné, že kdyby vybízel k neposlušnosti Zákonu, sám by jej tím porušil a nemohl by být skrze něj naplněn.

Lukáš 11:42 *Ale běda vám farizeům! Odevzdáváte desátky z máty, routy a ze všech zahradních rostlin, ale nedbáte na spravedlnost a lásku, kterou žádá Bůh. Toto bylo třeba činit a to ostatní neopomíjet.*

Tady se jedná o obdobu téhož výroku a situace a tak se nebudu zvláště vyjadřovat.

Lukáš 18:11-14 *Farizeus se postavil a takto se sám u sebe modlil: 'Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám.' Avšak celník stál docela vzadu a neodvážil se ani oči k nebi pozdvihnout; bil se do prsou a říkal: 'Bože, slituj se nade mnou hříšným.' Pravím vám, že ten celník se vrátil ospravedlněn do svého domu, a ne farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen."*

Tento příběh mluví sám za sebe a vlastně dává do lepšího světla i obě předchozí citace. Můžeš dávat desátky z čeho všeho chceš, ale nemáš-li kající srdce, pak je ti to před Bohem málo platné. Skrze dávání desátků si před ním nic nepomůžeš, ale pokud máš v srdci pýchu na to že je dáváš (nebo světiš sobotu, neděli, postíš se či krásně modlíš), může ti to před ním jedině uškodit.

- **Ve Skutcích apoštolů:**

Popravdě řečeno, ve Skutcích apoštolů se žádný citát o desátcích nevyskytuje. Přesto skutky zmiňují, a to z toho důvodu, že už jsem se setkal s tvrzením: *V době starozákonní byly desátky přinášeny do chrámu kněžím, v době novozákonní k „nohám apoštolů“, tedy vedení církve či sboru.* (První kroky)

-že je nesmyslná první část výroku, že desátky odváděl lid lévijcům všeobecně, nikoliv pouze kněžím, to jsme si již objasnili v předchozí kapitole. Teď se tedy podíváme na citát, ze kterého uvedený výrok vychází:

Skutky apoštolské 4:34-35 *Nikdo mezi nimi netrpěl nouzí, neboť ti, kteří měli pole nebo domy, prodávali je, a peníze, které utržili, skládali apoštolům k nohám. Z toho se rozdávalo*

každému, jak potřeboval.

Není zde jediné slovo o desátcích, jednalo se o peníze utržené za pole, nikoliv o desátky. Další věc je že je skládali skutečným apoštolům ke skutečným nohám a tak jsou tedy uvozovky v inkriminovaném výroku tak nějak navíc. Nejedná se tu tedy o nějakou metaforu vedení církve či sboru, ale o skutečné nohy apoštolů. Jinak služba apoštolů měla, řekl bych, jen málo společného se službou vedení denominací či sborů, jak je známe dnes.

Pak je tu ještě jedna věc, které je dobré si všimnout, a to je, cože se to s těmi penězi dělo: *Z toho se rozdávalo každému, jak potřeboval.*

No, tak to s dnešním užitím desátků příliš dohromady nejde, pokud ovšem nepovažujeme pastora a jiné vedoucí za ty nejpotřebnější. Praxe je spíš taková, že bratří, kteří jsou ve velmi špatné finanční situaci dávají za každou cenu desátky na plat pastora (a aktivity církve, které nejsou vždy nezbytné), jehož finanční situace je dobrá (ba někdy až skvělá). Hmotnou nouzí těchto sourozenců se potom buď nezabývá nikdo, nebo jsou jejich potřeby sanovány ze zvláštních sbírek (a přitom by mnohdy stačilo, aby nedali desátky).

Ze skutků apoštolů se tedy dozvídáme, že peníze, které církev obdržela (nejednalo se ovšem o desátky, ale o dobrovolné finanční dary) byly použity na pomoc potřebným.

- **V epištolách:**

Židům 7:1-11 Tento Melchisedech, král Sálemu a kněz nejvyššího Boha, vyšel vstříc Abrahamovi, když se vracel po vítězství nad králi. Požehnal mu a Abraham mu z veškeré kořisti dal desátý díl. Jméno Melchisedech se vykládá jako král spravedlnosti, král Sálemu pak znamená král pokoje. Je bez otce, bez matky, bez předků, jeho dny nemají počátek a jeho život je bez konce. A tak podoben Synu Božímu zůstává knězem navždy. Hleďte, jak vznešený je ten, jemuž sám praotec Abraham dal jako desátek nejlepší část své kořisti. Levité, pověřeni kněžskou službou, mají podle zákona příkaz brát desátky od Božího lidu, to jest od svých bratří, ačkoli všichni pocházejí z Abrahamova rodu. Od Abrahama však dostal desátek ten, který nepocházel z rodu Levi, a Abraham, který měl zaslíbení, přijal od něho požehnání. A není sporu, že větší žehná menšímu. Levité dostávají desátky jako smrtelní lidé, Melchisedech však jako ten, o kom Písmo svědčí, že žije. Prostřednictvím Abrahamovým dal tak desátky i Levi, který sám desátky přijímá. Ještě se totiž nenarodil a byl v těle svého praotce Abrahama, když mu Melchisedech vyšel vstříc. Kdyby služba levitských kněží, která vedla lid k poslušnosti zákona, přinesla dokonalost, nač by ještě bylo třeba ustanovovat jiného kněze podle řádu Melchisedechova, a nezůstat při kněžství podle řádu Áronova?

Tak tady se jedná o jedinou citaci o desátcích, která se vyskytuje v epištolách. Příznačné je, že se jedná o epištolu Židům. Epištola je skutečně určena křesťanům ze židů, tedy těm, kteří se narodili pod zákonem. I tato pasáž je bohužel někdy používána na podporu novodobých desátků a to navzdory skutečnosti, že o takových desátcích vůbec nehovoří, natož aby vybízela k jejich odevzdávání.

Pokud budeme důslední, tak dojdeme k závěru, že tato epištola se de facto desátky nezabývá vůbec, zmiňuje je totiž ne pro ně samé, ale proto, aby byla ukázána platnost kněžství Pána Ježíše a jeho nadřazenost tzv. Aronovu kněžství. Na příběhu, kdy Abram dal desátek knězi Melchisedechovi (viz. Výše) ukazuje, že tzv. Melchisedechovo kněžství je vyšší než Aronovo (lévijské), neboť desátky odevzdává nižší vyššímu. Melchisedech je biblickým předobrazem Pána Ježíše, neboť Písmo neuvádí jeho otce ani matku, jeho rodokmen, ani údaje o jeho narození či smrti, jen říká, že je knězem Boha nejvyššího. Tím je potvrzeno, že existuje ještě jiný řád kněžství než kněžství Aronovo, které je dáno rodově. Je pravděpodobné, že adresáti listu měli rozpor v této záležitosti a bylo jim zatěžko přijmout skutečnost kněžství Pána Ježíše. Tady je pisatel na příběhu o odevzdání desátků odkazuje na proroctví v žalmu 109.

Takže je jasné, že tato epištola není určena k propagaci desátků, to ovšem nestačí, objevují se totiž i tvrzení, že na základě této epištoly mají křesťané odevzdávat desátek Pánu Ježíši. Věřím, že je celkem jasné, že se jedná o nesmysl:

1. Abram Melchisedechovi odvedl desátek jednorázově
2. Abram jej odvedl z válečné kořisti
3. Odvedl je přímo a osobně Melchisedechovi

Nevím jestli je potřeba psát další důvody, snad jen zmíním, že i my křesťané, se skrze víru stáváme v Pánu Ježíši Abrahamovými potomky, tedy i my jsme již v něm desátky odvedli.

5. Postavení křesťana a desátky

V předcházejících kapitolách jsme tedy probrali všechna místa v Písmu, která hovoří o desátcích (až na jedno, to však hovoří o desátcích odevzdávaných králi, tady se jedná o jakousi formu daně).

V této kapitole se podíváme na postavení křesťana v nové smlouvě a jeho povinnosti.

Jak bylo již několikrát zmíněno, Bůh ustanovil za příjemce desátků (které si předtím vyhradil pro sebe) příslušníky rodu Lévi, kteří konali službu v chrámě. Tito lévité (či léviji) byli vlastně nižší skupinou Božích služebníků, výše stáli kněží z rodu Áronova v čele s veleknězem. Ani Lévité nebyli svobodni od desátků, ale byli povinni odevzdávat desátý díl z obdržených desátků (desátek z desátků) právě těmto kněžím. Kněží však již povinnost odevzdat desátek neměli. Z mnohých citací z Písma, lze soudit, že každý věřící v Nové smlouvě je knězem podle řádu Melchisedechova, kde Pán Ježíš je veleknězem a tento řád kněžství je vyšší než ten minulý, tělesný. Proč by tedy kněz v novém smlouvě měl být podřízen povinnosti desátků, když i kněz podle Áronova řádu byl od ní svoboden?

1 Petrův 2:5 I vy budte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.

1 Petrův 2:9 Vy však jste `rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu`, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.

Věřící nové smlouvy jsou též označováni jako Boží děti nebo jako bratří Pána Ježíše (což je totéž) :

Římanům 8:15-17 Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové - dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy.

1 Janův 3:1-2 Hledte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni děti Božími, a jsme jimi. Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha. Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest.

Židům 2:10-17 Bylo přirozené, že Bůh, pro něhož je vše a skrze něhož je vše, přivedl mnoho synů k slávě, když skrze utrpení učinil dokonalým původce jejich spásy. A on, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou z téhož Otce. Proto se nestydí nazývat je svými bratry, když říká: `Budu zvěstovat tvé jméno svým bratřím, uprostřed shromáždění tě budu chválit.´ A jinde praví: `Také já svou důvěru složím v Boha.´ A dále: `Hle, já a děti, které mi dal Bůh.´ Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž ďábla, a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví. Neujímá se přece andělů, ale `ujímá se potomků Abrahamových`. Proto musí být ve všem jako jeho bratří, aby se stal veleknězem milosrdným a věrným v Boží službě a mohl tak smířit hříchy lidu.

Jan 20:17 Ježíš jí řekl: "Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupují k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu."

Matouš 17:24-27 Když přišli do Kafarnaum, přistoupili k Petrovi výběrčí chrámové daně a řekli: "Váš Mistr neplatí chrámovou daň?" On řekl: "Platí!" Když přišel domů, ještě než promluvil, řekl mu Ježíš:

*"Co myslíš, Šimone, od koho vybírají pozemští králové poplatky a daně? Od svých synů nebo od cizích lidí?" Když odpověděl: "Od cizích", pravil mu Ježíš: "**Synové jsou tedy svobodni**. Ale abychom je nepohoršili, jdi k moři, hod' udici; vytáhni rybu, která se první chytí, otevři jí ústa a najdeš peníz; ten vezmi a dej jim za mne i za sebe."*

Myslím, že je nade vši pochybnost, že dle výroku Pána Ježíše jsou Boží děti svobodné od jakýchkoliv poplatků, od svých dětí Pán žádné poplatky nežádá. Ten, kdo si myslí, že je povinen platit Bohu jakoukoliv dávku (např. desátky) si asi nemůže být příliš jist, že je Božím dítětem. Představte si ten paradox, že byste dali svému dítěti sto korun, a ono by vám muselo povinně deset korun vrátit. (O duševním zdraví takového rodiče bych měl značnou pochybnost, a to se jedná o lidského rodiče, a Bůh je přece dokonalým Otcem, který dává svým dětem dobré dary a o jeho duševním zdraví nemůžeme mít žádných pochyb).

Samozřejmě, že nějaký zarputilý zastánce desátků namítne, že na tomto místě se jednalo o chrámovou daň a ne o desátky. Ano, jednalo, ale desátky jsou nám též předkládány jako poplatek Bohu (a i ve starém zákoně to tak, jak víme z předchozích kapitol, do určité míry bylo) a zde je jasně řečeno, že poplatky a daně vybírají králové od cizích lidí a synové, že jsou svobodni, jedná se tedy s naprostou jistotou o jakékoliv poplatky a jakékoliv daně.

6. Sociální aspekt

V této kapitole bych si rád všiml tzv. sociálního aspektu desátků.

Celou Biblií se prolíná Boží důraz na tento bod. Jednou z nejdůležitějších myšlenek Písma je skutečné milosrdenství a soucit s chudými, Hospodin vždy vystupuje jako ochránce a zastánce sirotka a vdovy (v biblických dobách tedy nejubožejším sociálním skupinám). Mnohá nařízení Mojžíšova zákona proto zohledňují chudé skupiny obyvatel a chrání je proti zvlí a nemilosrdnosti bohatých.

Biblické desátky tedy nejsou výjimkou:

- Desátek z dobytka odevzdává jen ten, kdo vlastní více než 10 ks, dalo by se tedy říct, že tu figuruje jakási „nezdanitelná“ část.
- Desátek se neodvádí z produktů jako je med, mléko, byliny atd.
- Desátek se neodvádí z peněz. Nádeníci, či jiní dělníci, případně žebráci atd. jsou tedy od desátků svobodni.
- Z některých veršů lze dokonce (viz výše) odvozovat, že příjemcem desátků měl být mimo lévijce také sirotek a vdova, a také sám obětující.
- Desátek je určen na zajištění lévijců, kteří nemají jiné zdroje obživy.

Naproti tomu dnešní desátky jsou:

- Odváděny výhradně v penězích (padni komu padni, velkopodnikatel či invalidní důchodce, oba odvedou desetinu příjmu)
- Desátky více poškozují nemajetnější vrstvy, než vrstvy bohaté.

Je si nutno uvědomit, že každý člověk (popřípadě rodina) má určité finanční potřeby, které musí naplnit. Desátky mohou v někom vzbuzovat dojem, že jsou spravedlivé, neboť se jedná o deset procent z jakékoliv částky.

Dejme tomu, že částka, která kryje nejnужnější potřeby člověka, aby se udržel lehce nad hranicí bídy je 4000 Kč.

Máme tedy osobu, která pobírá např. 6000 Kč, z toho odvede daně atd., zbude jí např. 5500 Kč, z toho odvede 600 Kč desátky a výsledkem je 4900 Kč, tato osoba tedy bude o 900 Kč přesahovat hranici bídy.

Teď si vezmeme osobu, která pobírá 17000 Kč, této osobě zůstane po odvodu daní např. 15000Kč, z toho odvede 1700 Kč desátky a výsledkem je 13300. Tato osoba je tedy o 9300Kč nad hranici bídy.

Na tomto příkladu tedy jasně vidíme, že čím nižší má člověk příjem, o to víc desátky

pocítí. Je to tedy přesně opačný a sociálně naprosto necitlivý (až bezcitný) systém, než desátky nařízené Bohem ve Starém zákoně. Nehledě na to, že toto učení mi v jedné větě tvrdí, že pokud jsem odevzdal desátky, pouze jsem neokradl Boha, pokud chci být štědrý, musím „přitlačit“.

Lukáš 21:1 Ježíš pozoroval, jak bohatí vhazují své dary do chrámové pokladnice. Uviděl i jednu nuznou vdovu, jak tam hodila dvě drobné mince, a řekl: "Vpravdě vám pravím, že tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní. Neboť ti všichni dali dary ze svého nadbytku, ona však ze svého nedostatku; dala všechno, z čeho měla být živa."

7. Kuriózní citáty o desátcích

Dalším problémem, který máme, je, že často vyžadujeme věrnost ohledně dávání desátků (což je v pořádku), ale zapomínáme, že nejdříve je třeba na toto téma vyučovat s moudrostí, v plnosti Ducha a s porozuměním lidem. U nás o tom vyučujeme v kurzech, které jsou součástí přípravy ke křtu. Pokud tyto věci, tj. dávání desátků, přispívání do sbírek, a jak nakládat s penězi, nejsou dobře vysvětlovány a vyučovány na základě biblických principů, může se to stát zdrojem svárů a také pro mnohé těžkým břemenem. Také se může stát, že mnozí dávají desátky jenom z legalismu (zákonictví), ale nejsou štědrí, a to lze pozorovat na sbírkách. (Dr. Eduardo Sosa, Správcovství božích peněz v církvi, zdroj www.apostolskacirkev.cz)

Tady vidíme zřejmě upřímně míněnou snahu, jak skloubit desátky a dávání z ochotného srdce, je zde patrna víra, že správně vysvětlené desátky nevedou k zákonictví. Bohužel, autor nevidí skutečnost, že správně vysvětlit desátky znamená, nevyžadovat desátky.

Proč píšeme na toto téma? Mnozí křesťané říkají: "Nyní jsme pod milostí, a není tedy žádná povinnost dávat desátky". (ohledně desátků) Jiní, kteří jsou lakomí, říkají: "Bůh ví, že sám nemám dost, natož abych přispěl do sbírky". (ohledně sbírek).

Takoví křesťané, kteří protestují proti dávání desátků, jsou stejní, jako zákoníci a farizeové, kteří byli spoutáni svými úsudky a tradicemi. (Dr. Eduardo Sosa, Správcovství božích peněz v církvi, zdroj www.apostolskacirkev.cz)

No tak tady se jedná o skutečně kuriózní tvrzení, které snad ani nepotřebuje komentář. Úsudky a tradicemi je totiž spoután především autor sám.

V 70. a 80. letech jsi ode mne (rozuměj od Pána Ježíše) přijal, že máš vyučovat o desátcích. Ani v tomto případně nenajdeš v Novém zákoně přesný návod, ale celý Nový zákon hovoří o desátcích. Musel jsi ovšem použít celý kontext Nového zákona. Tak je potřebné i v této věci použít celý kontext Písma, Starého i Nového zákona." (R. Bubik, Duchovní boj, zdroj www.apostolskacirkev.cz)

Co se týká desátků, tak nejen, že o nich nenajdeme v Novém zákoně přesný návod, ale nenajdeme tam vůbec žádný návod, protože desátky byly jako součást Mojžíšova zákona určeny židům. Ohledně desátků novodobých, tak jak je dnes vyučují některé církve, nenajdeme už návod ani v zákoně starém. Je to z toho důvodu, že dnešní desátky jsou lidská vymyšlenost.

Celý Nový zákon (a samozřejmě i Starý) nehovoří o desátcích, ale o spáse skrze Pána Ježíše Krista.

Počínání autora ve výše uvedeném případě bych nejspíše přirovnal k situaci, kdy by římský katolík prohlásil: „O neposkrvněném početí Panny Marie sice v Písmu nic není, ale o očistci tam není také nic a stejně o něm vyučujeme.“

Ponechávám stranou skutečnost, že autor toto tvrzení vkládá do úst přímo Pánu Ježíši.

Tak a teď trochu silnější káva, jedná se sice o zámořské články, ovšem jejich překlad se bohužel objevil i v našich zeměpisných šířkách.

Co se stane, když nebudu dávat desátky? (červeně moje poznámky)

Přináším ekonomické prokletí na svojí rodinu.

(Řekl bych že je to mnohdy naopak)

Zavírám Bohu příležitost, aby mi požehnal, protože klíč k ekonomickému požehnání spočívá především v tom, že dám Bohu v první řadě to, co mu náleží.

(Skutečná nehoráznost: Jak mohu všemohoucímu a svrchovanému Bohu zavřít příležitost k čemukoliv)

Okrádám Boha o to, co je jeho.

(Bohu patří všechno, včetně mě)

Jsem špatný příklad pro rodinu a nově obrácené.

(Mně spíš přijde jako špatný příklad sebrat rodině prostředky, které potřebuje a odevzdat je do církve, abych měl „body“ u Boha)

Nepřispívám k šíření evangelia.

(Jak to?, copak je šíření evangelia závislé jen na penězích?)

Moje svědomí mi bude říkat, že jsem ubožák a bídák.

(Mně moje svědomí nic takového neříká – tedy alespoň pokud se desátků týká)

Není mi k ničemu modlit se a držet pěst za požehnání v oblasti ekonomické jestliže nejsem poslušen Božímu slovu. Nezapomeň, že Boha nemůžeš oklamat a On nikdy neporuší svoje slovo.

(Je nesmysl klást rovnítko mezi poslušnost Božímu slovu a dávání desátků)

Článek je převzatý pravděpodobně ze stránek Church of God in Miami.

Myslím si, že podobná pojednání snižují Boží svrchovanost a degradují Boha na jakýsi automat na požehnání: vhodíš desátky, vypadne požehnání, nevhodíš, nemůže vypadnout nic. Řekl bych, že to hraničí s rouháním.

Další věc je, že tento text je natolik manipulativní, že nastolují otázku, zda by se na něj (a jemu podobné) nedal vztáhnout §325 trestního zákona – Vydírání, který v hlavě 1 praví: *Kdo jiného násilím, pohrůzkou násilí nebo **pohrůzkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta.***

nebo

§ 250 – Podvod: *Kdo ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta nebo zákazem činnosti nebo peněžitým trestem nebo propadnutím věci.*

8. Moje svědectví

Možná jste z předchozích kapitol nabyli dojem, že jsem odjakživa zarputilým odpůrcem desátků, není tomu tak (i když jsem je nikdy neodevzdával a neodevzdávám), proto bych vám o desátcích v mém životě chtěl napsat pár řádků.

V době, když jsem uvěřil v Pána Ježíše (rok 2002), žili jsme s mou ženou v pronajatém bytě v Hradci Králové a měli jsme čerstvě narozenou dceru. Čistý příjem naší rodiny tehdy činil cca 13 000 Kč, z toho jsme zaplatili 4 500 Kč nájem, +- 1000 Kč za energie a 800 Kč splátku za ledničku (kterou jsme si z důvodu tepla museli bezpodmínečně pořídit), na živobytí nám tedy zbývalo pro 2 dospělé a 1 malé dítě 6 700 Kč/ měsíc, což bylo asi 400 Kč nad životní minimum.

Došlo k situaci, kdy mě Pán Ježíš vedl do toho, abych vyhledal společenství křesťanů. Většina rodiny ze strany mé ženy jsou křesťané a členové charismatických sborů, zdálo by se tedy logickým, kdybych hledal domov, v některém z nich. Protože jsem ovšem měl určité povědomí o tom, že se tam vybírají desátky a v kontextu s finanční situací rodiny a s tím, že moje žena tehdy mému členství v nějaké církvi i tak příliš „nefandila“ jsem hledal domov v ČCE (která desátky nepožaduje), toto své rozhodnutí jsem se snažil zdůvodnit osobním zjevením.

Přestože jsem v tomto společenství zažil požehnané chvíle, sympatie k tzv. živým (charismatickým) sborům ve mně zůstala (i vzhledem k tomu, že jsem si byl vědom, že má žena by asi raději šla do církve charismatické než do „tradiční“).

Byl jsem se několikrát podívat ve sboru, kde byla většina rodiny mé ženy a pak už jsem tam chodil pravidelně a velmi se mi tam líbilo. Chtěl jsem se stát i jeho členem, ale znovu se objevilo téma desátky. Tehdy jsem si ještě skutečně myslel, že správný křesťan, věrný Písmu by je skutečně měl dávat, i když z Písma mi nic takového nevyvstávalo, ale bral jsem to tzv. vírou. Když jsem se tchyně podrobně vyptal na desátky a ona mi oznámila, že se opravdu jedná o desetinu a to dokonce z hrubého příjmu, málem jsem se rozbřečel. Ona sice říkala, abych to nebral zákonicky, ale mě to tedy nešlo. Mít povinnost dát deset procent a zároveň to nebrat zákonicky (musím ovšem říct, že desátková praxe v onom sboru, pokud je mi známo, je opravdu velice mírná a lidská, nehledě na to že je tento sbor odkázán pouze na své vlastní prostředky). Z těchto důvodů jsem se nikdy členem tohoto sboru nestal.

Musím říct, že i když naše finanční situace byla po lidsku vsutku tíživá, Pán se o nás vždy staral (prostřednictvím našich blízkých apod.) a nikdy jsme neměli skutečný nedostatek, a dokonce jsme byli i schopni si jakýmsi způsobem zařídit domácnost.

Po nějakém čase mi Pán dal práci i s bytem v 50 km vzdáleném městečku. Již předem jsem si prostřednictvím internetu našel „živý“ sbor v blízkém městě.

Naše finanční situace se radikálně zlepšila (ne ovšem výší platu, ale nízkým nájmem) a já se pomalu (a se strachem) chystal říct manželce, že chci dávat desátky (abych byl už konečně ten správný křesťan – prostě těžký zákoníček).

Z počátku manželka nechtěla do církve chodit, ale nakonec i jí tam Pán přivedl, ovšem každá zmínka o desátcích byla pro ní ranou, a já se jí snažil manipulovat a nutit, aby svolila k dávání desátků (proti její vůli jsem to však dělat nechtěl, neboť se jedná o společné peníze). Časem jsme do církve vstoupili a tím se otázka dávání desátků stala ještě aktuálnější (i když musím říct, že nás do toho nikdo nenutil).

Čas od času mi to nedalo a otevřel jsem diskusi na téma desátků, která končila vždy stejně – hádkou a tím, že jsem svou ženu obvinil, že je lakomá.

Pak přišlo jedno kázání v našem sboru, které sice nebylo zaměřené přímo na desátky, ale spíše celkově na „plnění křesťanských povinností“. V podstatě to vyznělo takto: Pokud si nebudeš plnit to co máš, může se ti stát, že skončíš v pekle.

Mě se toto slovo dotklo samozřejmě především ohledně desátků a tak jsem na svou ženu vyvinul nebývalý tlak, abych jí konečně donutil. Skončilo to dlouhou, hroznou, několik hodin trvající hádkou, po které jsme byli oba zničení a nešťastní a moje žena nakonec s pláčem svolila. Nevěděl jsem v tu chvíli proč, ale neuspokojilo mě to, až potom mi to došlo: „Je tohle opravdu dobré ovoce? Je tohle ovoce lásky a Božího ducha?“

Ne, ne, ne !!! Omluvil jsem se manželce a uzavřeli jsme spolu dohodu, že se každý měsíc domluvíme na částce, kterou dáme na podporu sboru či jiných věcí a toho se držíme i nadále.

Také jsem si vzpomněl na pojednání o desátcích od J. Doležela, které jsem viděl na internetu a bral jsem ho spíše jako humor, než co jiného, ale teď se situace změnila a tato kniha mě jen utvrdila, že toto učení je nebiblické a dá se říci i kruté. (Tuto knihu vřele doporučuji, věnuje se tématu mnohem zevrubněji a vědecktěji než já.)

Závěr

Ještě bych rád vzpomněl několik šťavnatých historek s desátkou:

- **Jeden bratr se modlil k Bohu, aby mu odpustil, že mu nedává povinnou desetinu ze svého volného času.**
- **Stejný bratr prohlásil ohledně desátků: Já si svou povinnost plním a kdo si jí neplní s tím si to Pán vyřídí (což je jistě pravda:-), ale tady bych řekl, že to hraničilo se soudem)**
- **Jiný bratr mi řekl, že je možné, že dokonce i ten, kdo neplatí desátky, půjde do nebe (na druhou stranu je ovšem úspěch, že to vůbec připustil)**
- **Otec jedné sociálně velice slabé rodiny dával desátky se zlořečením Bohu (jakoby za to Bůh mohl)**

Jaké je tedy ovoce tohoto učení?

1. Hádky
2. Zákonicství
3. Snižování Boží milosti
4. Snižování boží svrchovanosti i inteligence
5. Zlořečení Bohu
6. Ještě větší sociální slabost, sociálně slabých rodin

Na úplný konec bych chtěl říct, že cílem této polemiky není:

- Odradit lidi od dávání desátku či dokonce podpory svých sborů

ale

- Postavit hráz vůči nepravdám, pomocí nichž se desátky z lidí vymáhají.
- Ukázat, že odpůrci tohoto učení mohou své postoje z Písma doložit, na rozdíl od jeho zastánců (kteří se o to přesto neustále pokoušejí)
- Motivovat vedoucí v církvi, aby v otázkách financí (nejen) nechali lidem skutečnou svobodu, která jim náleží a kterou pro ně Pán skutečně chce (Vždyť radostného dárce miluje Bůh)
- Zbavit lidi, kteří nedávají „plné desátky“ výčitek svědomí a umožnit jim poznat pravdu o desátkách.

Také je mi známo, že existují lidé, kteří dávají do svého sboru pravidelně částku, kterou uznají za vhodné a nazývají ji desátkem bez ohledu na její procentickou výši. Proto chci ještě podotknout, že tento „desátek“ tato polemika na mysli neměla, ale že se jedná výhradně o učení, které je charakterizováno výše uvedenými výroky.

Chci také vyzvat církev, které si myslí, že se bez desátků od svých členů neobejdou, aby tuto podmínku zahrnuly do svých řádů jako vlastní ustanovení, a aby opustili lživé učení a stali se jakýmsi „elitním společenstvím“, kde bude každý člen vázán povinností desátků, ovšem ne na základě rádobí biblického učení, ale na základě členství v tomto společenství. Tato dávka bude v takovém případě získána poctivě a dobrovolně (ovšem každý si členství v takovém společenství nebude moci dovolit).

S přáním všeho dobrého

Michal Vejvoda

P.S.: Prosím všechny čtenáře, kteří mají nějaké zajímavé zkušenosti s desátkou (ať už

příjemné či špatné), aby se se mnou o ně podělili na e-mailu desatky@seznam.cz.
Použiji je do případné další publikace na toto téma nebo do aktualizovaného vydání této polemiky.(případně na novém blogu „Desátky“)